

DÜŞMÜŞLER

Salim ENDER

Düşmüşler
Salim ENDER

Kapak Tasarımı
Salim ENDER

Mizanpaj
Mesut BAŐAK, Dr. Enes BAŐAK

Editör
@alaattinsin

Son Okuma
Tuęba SAYAR

1. Basım, Aralık 2023

Yayınevi
SAGE Yayıncılık Rek.Mat.San.Tic.Ltd.Őti.
Kazım Karabekir Caddesi
Uęurlu İş Merkezi No: 97/24
İskitler - Ankara
Tel: 444 9 296
Sertifika No: 47603
Ankara/TÜRKİYE

Baskı
BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK
SANAYİ VE TİCARET A.Ő.
Serhat Mahallesi Uzayçaęı Caddesi
1128.Sok. No:6 Ostim/ANKARA
Tel: 444 9 296
Matbaa Sertifika No: 41356
Ankara/TÜRKİYE
bilgi@bizimdijital.com
www.kitapbastir.com
www.bizimajans.com

İÇİNDEKİLER

<i>Direnen</i>	7
<i>İçimdeki Ben</i>	19
<i>Ankara'daki Dayı</i>	31
<i>Düşen</i>	58
<i>Devrim</i>	93
<i>İmza Günü</i>	124
<i>Tutuklanma</i>	159
<i>Konyalı</i>	166
<i>Düş-</i>	177
<i>Düşmüş-</i>	190
<i>Düşmüşler</i>	194
<i>Teşekkür</i>	206

Dört saatlik bir uykunun ardından gözlerini açtığında gördüğün ilk şeyler; kusmuğunla ıslanan bir yatak, boş şişeler ve çöp poşetleri olabilir. Evde dolaşır, şişelerin diplerini yoklar, poşetlere birer tekme savurursun. İsyan etmezsin ama...

Çünkü her şey olağan gelir o an. Zaman, yavaşlamış veya duraksamış gibi.

Masanın üstündeki kâğıtlar karışık halde yayılmıştır, kâğıtlara göz gezdirirsin ancak gece yazdığın tek kelimeyi dahi hatırlamazsın. Banyoya varıp dişlerini fırçalarsın, klozete oturursun. Kozmik evren ile zihninin nöronları eşleşmeye başlar, kafan zehir gibidir, uzun zaman dinlenmiş, dinç bir şekilde, kafanda uçşan bilgiler öylesine berrak ki elini atsan yakalayacak gibisindir.

Birçok insanın aklına tuvaletteyken yüzlerce şey gelir. Bu, artık şehir efsanesidir. Topluma aktarılacak akımlar burada düşünülür; yaratıcı evlilik teklifleri burada düşünülür, tuvalet, insanın dar alanda kendisiyle kaldığı yegâne bir alandır. Boşuna dememişler eskiler, beynimiz ikinci midemizdir diye. Mide, harekete geçtikçe düşünceler özgürleşir.

Her şey buraya kadar normal gibi görünüyor -evet, kabul ediyorum bunları herkes yaşayabilir- fakat sonrası için aynı şeyleri düşünemeyeceğim...

Burnunda ince bir sızı hissedersin ve burnunun sol tarafından beliren koyu, gıdaklayıcı ve sıcak kan akar, elinle kontrol edersin; al renginde bir sıvı yani kan. Kendine yol bulan kan, çatlamış bir damardan sızarak burnundan damla damla akmaya başlamıştır. Hemen kafanı çeşmeye sokup su ile burnunu temizlemeye çalışırsın; yüzünü yıkarsın ama durmaz, boşuna çabalıyorsundur. Olması gerekenler, ne kadar geç de olsa olması kaçınılmazdır. Giydiğin tişört kanı çekmiştir. Zaman çeşmede akan su gibi durmadan akmış ve izlerini ruhuna bırakmıştır. Başını kaldırdığında artık eski sen olmayacaksınız.

O an işte...

Kan akan burnuma, bir gazete parçasını ıslatıp tıkadım. Kendime bir kahve alıp; masanın başına oturdum. Kalemi elime alıp, uzun zamandır zihnimden, bilinçaltımdan ve yaşamımın izlerinden akarak burnumdan fişkıran her ne varsa yazmaya başladım.

***

Benim de hayallerimden biriydi; iyi bir aile babası olmak, eşimi mutlu etmek, bilinçli çocuklar yetiştirmek... Fakat olmadı. Siz buna kader dersiniz; ben, rastlantı. Yani bu hayat bana rastlamadı. Pişman mıyım? Asla...

Bu hikâyede, yer yer beni ayıplayacak, sövecek belki de nefret edeceksiniz. Ancak belirtmek isterim ki gerçekler her zaman acıdır. Acı olan ise kimsenin hoşuna gitmez.

***

DİRENEN

O akşam hava güzeldi bu nedenle dışarı çıkıp gezmek yerine eve kapanmak canımı sıkıyordu. İşten gelmişim ve yorgundum. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmak istiyordum fakat kendimde o enerjiyi bulamıyordum. Ancak bunu yaşayanlar çok net olarak bilir ki; sabahın karanlık vaktinde yola çıkıp, insan dolu otobüslerle işe gidip, uzun saatlerce çalışıp, birilerine daha fazla kazandırmak için çalışıp ve akşamın karanlığında eve dönüp, enerji ve yaşama sevinci ile dolu olmak çok zor hatta imkânsızdır.

Hangi aklı başında insan buna hayat diyebilirdi? Özgürlük ya da cennet diyebilirdi? Sahi bunları yaşıyorken hala cehennem varlığı iddia edilebilir miydi?

Bilemiyorum.

Tembellik daha kolay geldi; her ne kadar aklım sokakta kaldıysa da internetten izlediğim dizilerden birine devam etme kararı aldım. Amerikan dizisi, Breaking Bad'in üçüncü sezonuna başlayacaktım.

Apartmanın merdivenlerini bu düşüncelerle çıkıp, daha kapıyı açmadan ayakkabılarımı çıkardım. Kapıyı açtığım gibi bizim evin asıl sahipleri, yavru üç kedimiz karşılamıştı beni. Biri 'hop' bacağımın arasından kaçıp merdivenlere doğru koştu. Neyse ki diğerlerini ayaklarımla durdurmuştum.

"Mia! Gel kızım" dediysem de beni dinlemedi. Öylece oturup kardeşlerine baktı, sanki onların da kaçıp kendisine katılmasını istiyordu. Diğer yavruların isimleri Tıgır ve Snob'tu. Snob simsiyahtı, bir bilgisayar oyunundaki gölge gücüne sahip, siyah kostümlü adamın ismini vermişim ona. Tıgır ise çizgili olduğu için kaplan görünümündeydi. Kaçak Mia, beyaz olmasına rağmen ufak, yeşile benzer benekleri vardı.

Bunun ismini o koymuştu.

Kardeşleri de yerinde duramıyordu ayaklarımdan kurtulsalar, dışarı çıkacaklardı. Bunu denemelerinin, üç sene amatör futbol oynamış benim için pek bir faydası yoktu.

Bir yandan da Mia'ya sesleniyordum.

“Hadi kızım, gel. Baban çok yorgun...”

Fakat içlerinden en zekisi oydu, bir bana bakıyor bir aşağıda açık kalmış sokak kapısına... Sonunda kapıyı kapatıp girdim eve. Biliyordum, tek başına hiçbir yere gidemezdi. Birazdan apartmanı inletir, kapıyı tırmalardı. Tiger ve Snob ise kapanan kapının arasından kardeşlerini merak ediyor gibi gidip gelip kapıyı açmaya çalışıyorlardı.

Ne garip hayvanlar değil mi? O küçük tırnaklarını kapının arasına sokmaya çalışmaları çok şirindi.

O arada ben de üstümü değiştirip elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim. Aynada kendime bakarken moralimin bozuk olmasının, her gün neşeyle yaptığım şeylere engel olmadığını düşündüm. Planlı bir karşı koyma değildi ancak beni üzecek şeylerle mücadeleyi öğrenmişim. Ya da bazı şeyler, artık insana üzülecek kadar önemli gelmiyordu.

Bugün de o günlerden biriydi. Sıkıcı hayatımla yaşamaya alışmış gibi birçok şeyi dert etmiyor, kurtulmam gerekenleri erteliyordum. Bu iş hayatımda da çok faydalı oluyordu. Evde ise bu uygulamayı artık başka çare kalmadığında devreye sokuyordum.

Banyodaki pis koku, yüzüme vurduğum suyun kokusunun önüne geçtiğinde eğilip kokunun geldiği yere, lavabonun altına baktım. Yavruların kumunu değiştirme vakti gelmişti. Normalde bu işlerle o ilgilenirdi. Çünkü kedileri başımıza tatlı bela eden kişi kendisiydi. Tatlı diyorum çünkü istemeden de olsa hoşuma gidiyorlardı.

Bu sırada apartmanın merdivenlerini koşarak çıkan çocukların gülüşmelerini duydum. Okuldan gelmiş olmalıydılar, bu haylazlıklarını, özellikle apartman boşluğundaki sessizlikte yapıyorlardı. Sessizliğin esas olduğu; gürültünün yasak olduğu yer, onlara daha cazip geliyordu. Hatta sesi yankılanıyor diye, birisi sürekli garip sesler çıkarıyordu. Bu eğlence sadece üç ila beş dakika arasında sürüyordu, evlerinin olduğu kata vardıklarında bitiyordu.

Havuzlarına temiz kum koyup banyoda onların belirledikleri yere bıraktım. Misafirimiz vardı, kapıyı tırmalayan pati sesleri

yükselmeye başlamıştı. Seslerden korkmuş olmalıydı Mia. Sonra birden kesildi; tüm bağırış, kahkaha ve kapıyı aşındıran pati sesleri. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından bu kez sadece merdivenleri hızlıca çıkan ayak sesleri, apartmanı inletiyordu.

Kapıyı açtım -hani zamanı geriye almak ya da durdurmak istersiniz, öyle bir andı- kaçması gereken Tiger ve Snop bile bana ve Mia'ya bakıyordu. Cansız bir vaziyette duvarın kenarında yatıyordu Mia. Bu manzarayı gören herkes için -yavru kediler de dâhil- zaman durmuştu. Sadece nasıl olduğunu düşündüğüm kısa bir andı.

Haylaz çocuklar...

Kahkahaların bir an kesilmesi...

Ve koşarak çıkılan merdivenler...

Her ayrıntı gözümde canlanıyordu. Öfke, öfke yoktu, sadece şaşkındım; kötülükle karşılaşmışım ama bu kötülük rastlantı sonucu ortaya çıkan cinstendi.

Yanına gidip çömeldim, ellerimi kırılmış boynunun altından dikkatlice sokup kavradım. Minik bedenini kaldırdım. Açık kapıdan bakan iki yavrunun birbirlerini yalamaya başlamaları aslında kardeşlerinin yasını tutmaya başladıklarını gösteriyordu.

Terliğimi giyip hızlıca bahçeye indim. Merdivenleri dolaşip arkadaki toprak alana ulaştım. Elime aldığım bir keserle toprağı kazmaya başladım. Mia, keserimin toprağı kazdığı alanın hemen yanında uzanmıştı, kardeşleriyse etrafımızda dönüyordu. Siyah olanı Snob, gelip kardeşinin ölüsünü koklamaya başladı. Aynısını Tiger da yapmıştı. Elimle itmeye çalışsam da gitmiyorlardı, yalayıp temizlemeye çalışıyorlardı. Keseri elimden bırakıp, Mia'yı ters çevirdim, daha istekli olarak ikisi birden yalamaya, temizlemeye başlamışlardı. Ta ki bırakana kadar bekledim. Sonra işleri bitmiş gibi kenara çekildiler, ilk bana sonra kardeşlerine baktılar. Zamanı gelmişti, Mia'yı kaldırıp boşluğa koydum. Yüzüne toprak gelmesin diye başını yan çevirip gömdüm. Mia, minik bedeniyle toprağın her yanına uzanmıştı; artık yeryüzü o idi.

Bence dünyadaki en temiz hayvanlar kedilerdi. Üzüldükleri zaman bile birbirlerini yalıyorlardı. Birbirlerini saatlerce yalayıp temizleyebiliyor sonra birden kavgaya tutuşabiliyorlardı. Tıpkı insan

gibi; önce kavga edip, sonra birden sevişecek pozisyona gelmelerini kedilerin bu nankörlük oyununa benzetmemek mümkün değildi. Nankör denilmeleri, hiçbir duygu taşımamalarından geliyordu aslında. Şiddet gören bir köpeği asla evcilleştiremezsiniz. Ama evcilleştirilmiş bir kediyi ne kadar korkutursanız veya ona ne kadar vurursanız vurun size hiç aldırmayacaktır. Hala sizi gördüğünde korkmadan ilk gün ki gibi yanaşacaktır.

Bu mu nankörlük şimdi? Sizi umursamıyor diye, ne yaptığınızla ilgilenmiyor diye nankör denilebilir mi?

Televizyonu açıp kırmızı renk, tek kişilik koltuğuma kendimi bıraktım. Bunu bir antikacıda vitrinin önünde, üzerinde eski birkaç bakır tabak, ince bir ütü ve kollarında asılı duran tespihlerin altında görmüştüm. Tarihi şeyler hep dikkatimi çekerti. Sahibinin eski bir Rum, Türkçe öğretmeni olması ise bende daha çok satın alma hissi uyandırmış ve hemen pazarlığa girerek tahta kollarının her yanında Rumca yazılar yazan bu koltuğu almıştım.

Haberlerde ne var bir bakayım diyerek kanalları gezmek istedim. Ama malum olduğu üzere cınnet haberleriyle doluydu yani memleket yine bir gün önce bıraktığım gibiydi. Yangın yeri olmuştu her yer. Şehit haberleri, ağlayan eşler, durumdan haberi olmayan yavrular ve ‘helal olsun’ diye ayakta durmaya çalışan babaları, yakın plan gösteren kanallar... En fazla üç dakika diye düşündüm. Sonra piyasa haberlerine ve ‘bu yaz nasıl zayıflayabilirsiniz’ haberlerine geçilecekti. Ofladım, diğer kanala geçtim. Hepsini aynı. Böyle birkaç saati zıplayarak geçirdim. Sonra da zaten kucacağında iki kediyle birlikte uyuyakalmıştım.

Saat kaçtı bilmiyorum, eşimin kapıyı açan anahtar sesi ile kendime geldim. Ama uyanık olduğum anlaşılmasını istemedim. Gözlerimi tekrar kapattım. Hiç ses etmeden gidip yatması ikimiz için de en iyisiydi. Yüzünü dahi görmek istemiyordum. Onun da böyle isteyeceğinden emindim. Sadece bu konuda farklı düşünmüyorduk. Yoksa genel olarak asla ortak bir paydamız yoktu.

Eşimden söz açılmışken; Ramazan ayı olması sebebiyle, akşam çalıştığı şirketin verdiği iftar yemeğine katılacağını ve geç geleceğini mesajla haber etmişti. İzin istemiyordu, gidecekti ve ben ona